

# PREZIDENT

LUBO OLACH



MARENČIN PT





*V politike nerozhoduje idea, ale peniaze!*

*Rád by som sa poďakoval všetkým, ktorí mi pri písaní tejto knižky pomohli, dali mi cenné rady, priateľsky ma povzbudili a pridali aj inšpiráciu. Sú to predovšetkým moja manželka Marika, syn Lubomír, dcéra Zuzka, zať Jožko a brat Miloslav, ktorý je prvým kritikom mojich knižiek.*

*Okrem historických udalostí, ktoré využívam nato, aby som čitateľom priblíž atmosféru neďávnych čias, a skutočných mien premiérov, ministrov, politikov, ako aj novinárov Mariána Leška či Luboša Juríka, sú všetky postavy románu, ktoré na stránkach knihy vystupujú, vymyslené. Akákoľvek súvislosť s ostatnými menami je náhodná a nezodpovedá realite.*

© Lubo Olach, 2016

© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2016

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover © Marenčin Media, 2016

Design © Marta Blehová, 2016

Jazyková úprava Sylvia Sachs

566. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-698-5 (viaz.)

ISBN 978-80-8114-698-5 (ePub)

ISBN 978-80-8114-698-5 (PDF)

**L'ubo Olach**  
**PREZIDENT**

**MARENČIN PT**



# I. ČASŤ

## NA CHMELI

V roku 1967 bola v Čechách úroda chmeľu väčšia ako po iné roky, preto družstevníci vítali pri jeho zbere každého brigádnika. To platilo predovšetkým o študentoch, ktorým sa však česať toto zelené zlato veľmi nechcelo. Keď sa Juraj Makoš od svojho kamaráta Dušana Dolinského, ktorý bol na gymnáziu v Tisovci predseda celoškolského výboru SZM (Socialistického zväzu mládeže), dozvedel o možnosti ísť robiť na Žatecko kultúrneho referenta pre stredoškolských brigádnikov, neváhal ani minútu. Lebo okrem toho, že si niečo zarobí a bude tam zrejme i veselo, vylepší si najmä svoj pošramotený kádrový posudok. Jeden jeho starý otec bol majiteľom továrne na poľnohospodárske stroje a druhý zase okresným veterinárnym radcom, čo v socialistickom Československu bola veľmi zlá vizitka pre ďalšie štúdium či kariéru. On však rozhodne chcel po maturite ísť na vysokú školu. Preto sa zapájal do všetkých možných aktivít, len aby si zlepšil svoje hodnotenie.

Do sídla svojho pôsobenia, dediny Ročov v okrese Louny, prišiel aj so svojím kamarátom Ferom Horákom krátko popo-

ludní. Po prihlásení sa u krajského predsedu SZM Karola Opletala, ktorý mal na starosti všetky náležitosti okolo študentského života, sa ubytovali v dvojposteľovej izbe v jednoposchodovom baráku. Hneď oproti boli dvere do ošetrovne. Túto skutočnosť Fero okomentoval tak, že to je fajn, lebo sestričky bývajú povolné, takže by ich mohli prehovoriť na nejaké milostné „hrátky“. To, že oni dvaja mali svoju izbu, bola výsada kultúrnych referentov. Ostatní brigádnici totiž bývali v rozličných halách, kde spolu spali na gavalcoch aj päťdesiati. Po zložení svojich vecí sa vybrali obzrieť si svoje pôsobisko a vymýšľať plán ich najbližších kultúrnych aktivít.

Keď videli, v akých podmienkach žijú ich rovesníci, tak si k svojej izbe gratulovali. Pri vracaní sa brigádnikov z poľa si všimli, že väčšiu časť z nich tvoria dievčatá. To ich potešilo. Hneď si pomysleli, že z toho množstva báb už len nejakú zbalia. Na to, že budú úspešní hneď v prvý večer, však ani nepomysleli.

Vonku bolo sparno a bolo jasné, že príde riadna letná búrka. Spať sa im ešte nechcelo, aj keď už bolo čosi po jedenástej večer. Sedeli na posteli, popíjali pivo a pozerali cez otvorené okno len tak do noci. Ferovi sa zrazu zdalo, že vždy, keď sa zablýslo, videl na konci chodby v otvorenom obloku dve hlavy. Povedal o tom Jurovi a potom spolu napäto čakali na nový blesk, či sa mu to len nemarí.

„Fakt, niekto tam je,“ zamýšľal sa Juraj, „podme sa tam pozrieť.“

Potichu otvorili dvere na izbe a vybrali sa skontrolovať situáciu. Na ich milé prekvapenie pri okne naozaj stáli dve celkom pekné dievčatá.

„Ale, to máme hostí,“ trochu ironicky sa im prihovorel Juraj. „Čo tu robíte? Nebudú vás vaši profesori hľadať?“

„Ježiš, to som sa zľakla,“ ozvala sa tá, čo stála bližšie k nim, „a vy tu čo robíte?“ odpovedala otázkou.

„My dvaja sme kultúrni referenti a ako ste si iste všimli, to otvorené okno patrí k našej izbe. Takže ešte raz, kto ste, milé dámy, a čo tu robíte?“

„Prišli sme pozrieť našich kamarátov zo školy. Vlaku, ktorým sme sa sem dovezli, však z neznámych príčin meškali tri hodiny. Keď sme sem prišli, už všetci boli zalezení v ubytovniach, a tak sme sa nemali koho opýtať, kde bývajú, čiže ani nemáme kde spať. Po ceste sme riadne zmokli a tu sme videli otvorené dvere, tak sme sem vbehli, aby na nás aspoň nepršalo. Okrem toho nechceme, aby nás videli naši profesori.“

„Fajn, tak vás pozývame k nám. U nás sa môžete usušiť a ešte máme aj trochu vína, takže večer by nakoniec nemusel byť taký zlý, ako doteraz vyzeral. Platí? A ešte maličkosť – ja som Juro a môj kamarát je Fero.“

„Ja som Matilda a to je Vierka.“

„Tak, baby, prijímate naše pozvanie?“

Pozreli na seba a potom si chvíľu čosi šuškali. Nakoniec sa rozhodli ponuku prijať. Vierka nebola veľmi za, ale predsa sa len dala Matildou prehovoriť. V mokrých šatách im začalo byť zima a po búrke sa aj ochladilo. To rozhodlo. Báli sa, že prechladnú, a do rána trčať s premočenými šatami na chodbe nebola žiadna pekná vyhládka.

„Ako veľkí šéfovia,“ vyťahoval sa Juraj, „máme vedľa aj svoj sprchovací kút s veckom. Ak si chcete usušiť šaty, môžete sa tam

vyzliecť, prípadne osprchovať, a my vám požičiame naše nočné úbory, aby ste sa u nás dobre cítili.“

Po príchode do izby sa rýchlo pozreli na seba a po chvíľke váhania odišli na toaletu. Po dobrých desiatich minútach sa vrátili oblečené v ich pyžamách. Chlapci sa pri pohľade na ne nezdržali smiechu. Boli im veľké. Vyzerali ako strašiaci do maku.

„Takže módna prehliadka začala,“ sarkasticky poznamenal Fero, „len kostýmy krajčír ušil trošku väčšie, ako mal. No nevádi. Víťame vás u nás a na zoznámenie si, ako sa patrí v dobrej spoločnosti, štrngneme a pripijeme na príjemný večer.“

Fero totiž medzitým, ako boli dievčatá preč, naliel do horčičiakov víno. Jeden pohár prichystal pre ne a z druhého pohára sa chystali piť oni. Viac pohárov nemali.

Baby si sadli na koniec ich manželských postelí, izba bola taká malá, že ich museli mať vedľa seba, a čakali čo sa bude diať.

Matilda a Mirka boli nielen spolužiačky, ale spolu sedeli aj v jednej lavici. Boli študentky gymnázia v Ústí nad Labem. Mali sedemnášť rokov a o rok ich čakala maturita. Vierka poväčšine takmer vždy urobila to, čo Matilda. Bola submisívnej povahy. Patrila medzi najlepších študentov v triede, čo využívala Matilda, ktorá od nej opisovala, čo sa dalo. Ona sa zase na oplátku starala o ňu v spoločnosti. Aj teraz poslúchla svoju kamarátku. Na izbu s neznámymi chalanmi sa jej ísť veľmi nechcelo, ale nakoniec na Matildino naliehanie súhlasila. Bola o niečo vyššia ako jej kamarátka, mala peknú postavu, plné prsia, len jej tvár až taká pekná nebola. Pravda, škaredá tiež nebola.

Matilda bola jej pravý opak. V škole to plátala, ako sa dalo, ale v partii obyčajne hrala prím. Aj keď v basketbalovom tíme by

mohla hrať nanajvyššiu tretiu rozohrávačku, zo svojej výšky komplexu nemala. Tvár mala vyložene peknú, ale s postavou to už bolo trochu horšie. Mala väčšiu zadok, nohy mierne do x a menšie prsia. Rada chodila bez podprsenky, a tak dráždila chlapcov. Aj teraz bolo vidieť, že pod pyžamovým kabátikom už nemá nič. Vierka si však túto časť spodnej bielizne – na ľútosť chlapcov – nechala.

„Tak, dievčatá, vypime si na naše zoznámenie a potom každý nech niečo o sebe povie, aby bola nejaká zábava.“

Keď dopili fľašku vína, bolo čosi po polnoci. Baby už neboli celkom triezve, aj keď si dávali pozor, aby sa neopili. Na Jurov návrh, aby si išli ľahnúť, pretože ráno musia zavčas vstávať, sa zarazili.

„Ako to myslíš?“ spýtala sa Vierka. „Kam si máme ľahnúť?“

„Predsa na posteľ,“ bez rozmýšľania odpovedal, „nebude to veľmi pohodlné, ale nejak sa tam pomestíme.“

Pozrela na Matildu a čakala, čo na to povie. Tá súhlasila pod podmienkou, že si nebudú dovolivať, inak sa hneď zbalia a pôjdu preč. Fajn, pomyslel si Juraj, keď už budete ležať v posteli, potom sa uvidí, ako vážne to myslíte. Nato ich vyzval, aby si ľahli. A Ferro nech ide zhasnúť svetlo. Medzitým si on ľahol k stene, takže dievčatá si museli ľahnúť vedľa neho, pričom kamarát si už potme ľahol na kraj posteľe. Takto ich mali medzi sebou, čo chceli aj náležite využiť.

Pri Jurovi ležala Vierka. Chcela sa totiž uložiť vedľa steny, ale on ju predbehol. Pre istotu sa mu obrátila chrbtom, ale to mu nebránilo, aby jej rukou po určitom zápase vkĺzol pod pyžamo a pod podprsenku. Chytil jej plné prsia a jemne ich stískal. Ešte

chvíľu sa mu snažila dať ruku preč, ale potom to vzdala. Začal jej dráždiť bradavky. Jej dych sa trochu zrýchlil. Skúsil si ju obrátiť k sebe. Na prvý ani na ďalšie pokusy sa mu to nepodarilo. Bála sa, lebo na svojom zadku cítila, ako mu stojí. Zrazu jej z ňadier dal ruku rýchlo preč a strčil ju do jej nohavíc. Chvíľu sa pretláčali, ale jemu sa podarilo dať ruku do jej rozkroku a tam sa „zachytiť“. Nohy dala k sebe a silno ich stisla. Nemohol s rukou síce nič robiť, ale predsa ju mal na jej ochlpení.

Ani Fero nezaháľal. S Matildou to mal ľahšie. Tá sa mu vari po polhodine dala vyzliecť, čo si, samozrejme, všimla aj Vierka. Nakoniec sa prispôsobila aj ona. Juro obdivoval jej prsia a popritom rukou chodil po celom jej tele. Viac im však dievčatá nedovolili. Nakoniec ich nadránom, po dlhom prehovaraní, maximálne nadržaných odbavili. Len čo sa prstami dotkli ich vtákov, takmer okamžite explodovali a ostriekali svoje utešiteľky. Tie sa so smiechom pobrali do kúpeľne, kde sa umyli a obliekli do už suchých šiat. Náhlivo sa s nimi rozlúčili a odvtedy ich už nevideli. Chlapci boli nadšení. Takéto dobrodružstvo zažili hneď v prvú noc. Myšlienky na to, čo bude ďalej, im okamžite postavili vtáky, ktoré sa však márne vzdúvali v ich tesných texaskách.

\* \* \*

Keď sa Juraj dozvedel, že krajské predsedníctvo ČSM v Ústí nad Labem vyhlásilo súťaž o najlepších kultúrnych referentov, v duchu sa rozhodol, že to musia vyhrať oni. Keby sa nám to podarilo, hovoril si, bolo by to významné plus do môjho kádrového posudku. Medzi hlavné kritériá tejto súťaže patrilo množstvo

nazbieraného chmeľu na jedného brigádnika. Samozrejme, aj ostatné aktivity, ako rozličné kultúrne akcie, v ktorých vystupovali sami študenti, sa počítali, ale predsa len najviac bodov sa dávalo za kvantitu načesaného chmeľu. To dobre vedeli aj Juraj s Ferom. Preto, aby sa stali víťazmi súťaže, začali hlásenia o výkonoch brigádnikov prikrášľovať. Pravda, bez pomoci vedenia by to nemohli robiť. To pred nie celkom pravdivými údajmi zatváralo oči. Členovia vedenia si uvedomili, že ak ich referenti vyhrajú, aj oni sa s tým budú môcť pochváliť. Okrem toho si ich dosť obľúbili pre ich vtipnosť a pohotovosť.

V Ročove sa ich pobyt po štyroch týždňoch chýlil ku koncu, a tak s napätím čakali na výsledky súťaže. Podľa informácií od krajského predsedu ČSM Honzu Pospíchala mali vyhrať, ale isté to bude, až oficiálne výsledky budú na papieri. Nakoniec naozaj boli nielen prví, ale v Ústí nad Labem dostali aj plaketu za mimoriadny kultúrny prínos pri práci s brigádnikmi. Juraj si pripísal prvé body na ceste za oslnivou kariérou.

\* \* \*

Juraj Makoš pochádzal z intelektuálnej rodiny. Jeho otec bol síce advokát, ale pre svoj buržoázny pôvod si horko-ťažko našiel prácu. V tehelni sa zamestnal ako robotník. Matka pracovala ako predavačka v poštovom novinovom stánku, aj keď zmaturovala na klasickom gymnáziu, pričom ovládala viacero jazykov. Tiež si dlho nemohla nájsť žiadnu robotu, a tak nakoniec bola rada, keď mohla predávať noviny, časopisy, cigarety... V rodine, keď ich nikto nepočul, nadávali na režim a komunistov, pričom vštepovali

synovi do hlavy, že musí byť, ak sa chce v tomto režime presadiť, podľa možnosti vždy najlepší. A nezáleží na tom, ako to dosiahne. Hovorili, že socialistické zriadenie je celé podvod, a tak sa k nemu treba aj správať. Zdôrazňovali mu, že medzi tými robotníckymi hlupákmi, ak sa mu podarí medzi nich dostať, ľahko urobí kariéru, len sa so svojimi názormi nikomu nesmie zdôverovať. Preto sa musí výborne učiť a na gymnáziu byť aj mimoriadne aktívny, aby ho na nejakú vysokú školu vôbec prijali. Malo by mu byť jasné, že pre ich buržoázny pôvod sa na žiadnu lukratívnu školu nedostane. Juraj si ich slová vryl do pamäti a podľa toho sa aj správal. Usilovne sa učil cudzie reči. Výborne hovoril po nemecky a francúzsky. Okrem toho slušne hral na klavíri, gitare a mal aj príjemný hlas.

\* \* \*

V Jurajovom maturitnom roku 1968 sa začali diať veci, na ktoré s obdivom pozeral celý svet. Začalo Pražské jaro. Alexandra Dubčeka zvolili za prvého tajomníka ÚV KSČ a namiesto nevzdelaného a namysleného Antonína Novotného sa prezidentom republiky stal generál Ludvík Svoboda. Zdalo sa, že všetko zlé sa na dobré obráti. Juraj zmaturoval s vyznamenaním a dostal sa na právo. Juraj Makoš sa prvého októbra 1968 zapísal do prvého ročníka Právnickej fakulty Univerzity Komenského. Zároveň dostal aj ubytovanie na internáte v Mlynskej doline. Pomerne rýchlo sa v meste začal orientovať, oboznámil sa so systémom štúdia na fakulte, ako aj so životom v Bratislave. V rodine Makošovcov zavládla eufória. Tá ale netrvala dlho. Po invázii vojsk

Varšavskej zmluvy sa pomaly, ale iste vracalo všetko do starých koľají.

Vari jediným prínosom celej Pražskej jari bol akt vyhlásenia Slovenskej socialistickej republiky, ktorý sa uskutočnil 28. októbra 1968. Tohto slávnostného vyhlásenia sa na Bratislavskom hrade zúčastnil aj Juraj. Pravda, nie ako politik, ale ako demonštrant, ktorý hrdo niesol slovenskú zástavu a vykrikoval protiruské heslá. Situácia sa však pomerne rýchlo menila k horšiemu. V apríli 1969 bol zvolený za prvého tajomníka KSČ Gustáv Husák. Zanedlho po jeho inaugurácii začal normalizačný proces. Nastali čistky, vyhadzovanie z práce, zo škôl... Keď Juraj po zvládnutí zimného semestra, mal len jednu skúšku z logiky, prišiel do Tisovca, doma bolo veselo. No na druhý deň, v nedeľu poobede, zasadala rodinná rada, ktorá významne ovplyvnila jeho život. Rodičia skonštatovali, že socializmus sa v republike udrží dlhé desaťročia, a keď sa chce Juraj k niečomu dopracovať, mal by sa stať komunistom. Tieto slová si vzal k srdcu a podľa toho sa začal aj riadiť.

## PO STUPIENKOCH KARIÉRY

Písal sa rok 1973. V Čechách aj na Slovensku už skončili čistky a kádrovanie. Každý vedel, kde je jeho miesto a aké má šance uplatniť sa v Československej socialistickej republike. Juraj Makoš absolvoval Právnickú fakultu s červeným diplomom. Po promócií začal pracovať na právnickom oddelení v Chemických závodoch Juraja Dimitrova (CHZJD) v Bratislave. Táto fabrika patrila v hlavnom meste medzi najväčšie a aj platy tam boli – vzhľadom na škodlivosť pracovného prostredia – o niečo vyššie ako inde. Po vybavení nástupných formalít na personálnom a kádrovom oddelení sa išiel predstaviť svojmu vedúcemu. Na dlhej chodbe pozorne čítal menovky na dverách. Vedel, že sa mu to v dohľadnom čase zide. Konečne našiel, čo hľadal. Zastal pred dverami, na ktorých bol štítok s nápisom JUDr. Ján Svorada, CSc. vedúci právneho oddelenia. Ešte raz sa trochu upravil a potom zaklopal na dvere svojho nastávajúceho šéfa.

„Vstúpte,“ ozvalo sa spoza dverí.

Juraj s trochou trémy otvoril dvere, pozdravil a predstavil sa.

„Tak ty si ten prémiový študent,“ konštatoval nahlas doktor, „ktorý prišiel posilniť naše oddelenie. Rád ťa vidím, posaď sa.“

Porozprávaj mi čosi o sebe a potom mi povedz, čo očakávaš od práce tu v Dimitrovke.“

Po štvrt hodinke ho jeho nový predstavený zaviedol do kancelárie, v ktorej mal už Juraj pripravený stôl, stoličku a písací stroj. Okrem neho tam sedeli aj ďalší traja právnici. Doktor Svorada ho predstavil jeho novým kolegom a odišiel so slovami, že prácu dostane čo nevidieť. Zatiaľ nech si pohovorí so svojimi spolupracovníkmi, aby vedel, ako to tu chodí. Len čo si Juraj uložil veci do svojho stolíka, prihovorila sa mu pekná blondínka.

„Ahoj, ja som Zlatka Gombíková a zarezávam tu už dva roky. Ak vieš držať hubu a krok, tak sa tu dá celkom dobre vegetovať. Ale pozor, náš šéfinko neznáša oponentov, to si dobre zapamätaj.“

„Hm, ďakujem za radu, aj keď sa mi zdá doktor Svorada celkom sympatický.“

„Nesmieš veriť zdaniu,“ prihovoril sa mu po predstavení Zdeno Kadraba, „Zlatka má stopercentnú pravdu. Život tu nie je zlý, len stále ktosi vymýšľa brigády socialistickej práce, akcie Z, čiže robiť zadarmo, a podobné sprostosti, ktorých, ak chceš odmeny, sa musíš zúčastniť. Mne sa však pracovať po sobotách s lopatou či iným podobným nástrojom v ruke veľmi nechce.“

„Vieš,“ zamiešala sa do debaty aj Janka Blehová, „Zdeno je z nás najväčší lenivec. Najradšej by sedel len na pive či na futbale. Jeho si veľmi nevšímaj, lebo ťa len pokazí,“ povedala so smiechom.

Minikolektív právnického oddelenia bol dosť rôznorodý. Zlatka Gombíková bola dvadsaťpäťročná, vysoká, šarmantná slečna bez veľkých ambícií, zato ale s veľkou chuťou užívať si život a ne-

brat' ho až tak vážne. Uvedomovala si, že je atraktívna. So svojím čarovným úsmevom vyriešila také prúsery, ktoré by iných stáli miesto. Okrem toho, že mala zaujímavú tvár s veľkými modrými očami, dlhé blondé vlasy, postavu manekýnky, mala zmysel pre humor a rada flirtovala s mužmi. Pochádzala z dobre situovanej rodiny. Jej otec bol primárom detského oddelenia na Kramároch. Matka nepracovala. Jej starší brat bol pilot v ČSA, a tak mala na sebe vždy to, čo vo svete práve letelo.

Zdenovi Kadrabovi pomaly ťahalo na tridsiatku a v živote sa vedel obracať. Bol strednej postavy a ľudí hneď zaujal svojou sympatickou tvárou. V Dimitrovke nemienil dlho zostať. Keďže vedel výborne anglicky, chcel dostať slušné miesto v nejakom podniku zahraničného obchodu, aby mohol cestovať, vidieť svet a prísť k pekným peniazom. Ako prestupnú stanicu v týchto plánoch videl možnosť postúpiť z právneho oddelenie pod sekciu obchodného riaditeľa. Odtiaľ po dvoch-troch rokoch prestúpiť do Petrimexu, podniku zahraničného obchodu, odkiaľ sa cestovalo po celom svete.

Posledná z trojice Jurajových nových kolegov, Janka Blehová, mala inteligentnú tvár, ktorú zdobili trochu ryšavé vlasy. Jej postava nebola práve výstavná, ale väčšie prsia akoby zakrývali jej väčší zadok a nohy mierne zakrivené do o. Pochádzala z východu, z chudobnej rodiny, a na právo sa dostala svojou šikovnosťou, ako aj výborným kádrovým posudkom. Obaja jej rodičia boli straníci a pracovali na JRD. Otec ako traktorista a mama bola dojička. Janka mala ešte troch bratov, ktorí už ale neboli takí nadaní ako ona. Robili vo výrobe v Chemkostave v Humennom.

V tejto dosť rôznorodej spoločnosti sa Juraj cítil celkom dobre.

Táto malá partia mala jednu výhodu. Nikto z nej, aspoň tu vo fabrike, nemal kam postúpiť, pretože doktor Svorada mal čosi okolo päťdesiat rokov a sedel pevne v sedle. Bol členom závodného výboru KSS a mal aj ďalšie funkcie, no predovšetkým bol funkcionárom futbalového klubu Slovan CHZJD. Jeho veľkým fanúšikom bol aj sám generálny riaditeľ Martin Makovica, čo doktorovi Svoradovi umožňovalo byť s ním v styku kedykoľvek to potreboval. A to bolo dosť často, pretože mal na starosti čierne peniaze, ktorými platili hráčov a väčšinu aktivít klubu. Pritom, samozrejme, niečo zostalo za nechtami aj najvyšším funkcionárom klubu – a neboli to malé peniaze.

\* \* \*

Futbalový Slovan Bratislava patril v polovici sedemdesiatych rokov v prvej lige medzi špičkové kluby. Často preto hrával na rozličných turnajoch v zahraničí, na ktoré rado chodilo aj vedenie fabriky vrátane generálneho riaditeľa. Ľudí, ktorí ovládali cudzie jazyky, v tých časoch veľa nebolo. Z tohto dôvodu si ich na určitých miestach veľmi cenili.

Juraj pracoval v Dimitrovke už čosi vyše roka, keď do klubu prišla návšteva zo Švajčiarska. Slovan – odvtedy, čo vyhral 21. mája roku 1969 vo finále v Pohári víťazov pohárov nad FC Barcelonou v Bazileji tri jedna – tam často chodil na sústredenia. A na oplátku občas od nich niekto prišiel aj do Bratislavy. Práve v čase, keď čakali na príchod hostí, ochorel klubový tlmočník, lepšie povedané človek, ktorého využívali v takýchto situáciách. V čase najväčšej núdze si doktor Svorada spomenul, že na oddelení má